

Phần 10

- **K**hông! Không... Tha cho tôi! Hãy tha cho tôi? Đừng... đừng giết tôi... xin đừng giết tôi. Nhược Hồng... xin em... chị xin em... Đừng, đừng... đừng giết chị, chị biết lỗi rồi.

Bà Nhược Quế giật mình choàng dậy, toàn thân bà vẫn còn run lên trong nỗi kinh hoàng. Người bà nhầy nhụa đầy mồ hôi vì vừa trải qua cơn ác mộng khủng khiếp. Đưa mắt nhìn quanh phòng, tự dưng bà ứa nước mắt. Cái chết của Nhược Hồng mỗi ngày mỗi trở lại ám ảnh bà cả những lúc thức và trong cả giấc ngủ khiến cho bà không thể có một giấc ngủ bình yên được.

- Con hãy mặc kệ mẹ đi! - Bà Nhược Quế hất tay Trọng Nghĩa ra - Anh không cần phải quan tâm đến mẹ như thế. Thà anh thù ghét hay hận mẹ thì mẹ sẽ cảm thấy dễ chịu hơn là anh lo lắng chăm sóc cho mẹ thế.

- Mẹ... - Trọng Nghĩa khẽ lắc đầu.

- Mẹ nói thật đấy! - Bà bật khóc - Hãy gớm ghét mẹ đi, hãy chửi rửa mẹ đi. Hãy tránh xa mẹ ra, mẹ không đáng để con đối xử với mẹ như vậy. Mẹ xin con đấy...

- Mẹ... - Anh ôm siết lấy bà - Lúc nào trong lòng con cũng có mẹ, cho dù con có biết được sự thật thì đã sao? Trọng Nghĩa này mãi mãi vẫn cứ là con của mẹ.

- Trọng Nghĩa... - Bà lắc đầu - Không? Mẹ không xứng đáng.

- Mẹ xứng đáng chứ! - Anh lau nước mắt cho bà - Mẹ có biết tại sao ba lại đặt tên cho con là Trọng Nghĩa không? Vì ba luôn mong muốn con trở thành một người biết coi trọng tình nghĩa. Biết phân biệt phải trái. Làm sao con có thể quên được công lao to lớn của mẹ đã nuôi dạy con nên người. Nếu không có mẹ thì đâu có Trọng Nghĩa của ngày hôm nay. Mẹ không có công sinh con ra, nhưng mẹ có công nuôi dưỡng con nên người. Công lao ấy cả đời con cũng không trả hết. Vậy thì làm sao con có thể oán giận mẹ. Nếu con làm như thế, thì con đâu phải là Trọng Nghĩa mà ba con hằng mong muốn khi đặt tên cho con.

- Trọng Nghĩa! - Bà bật khóc lớn - Mẹ...

- Mẹ... - Anh ôm bà vỗ về - Mẹ hãy cứ khóc đi. Nếu như nước mắt làm cho vơi đi những đau đớn chua xót trong lòng, thì mẹ hãy cứ khóc đi.

- Trọng Nghĩa... - Bà ngược mắt nhìn anh, mặt đầm nước mắt - Mẹ xin lỗi, mẹ không mong được con đối xử như vậy đâu. Thật sự mẹ không dám mong.

Giả như Trí Thanh chỉ giống con một phần thôi thì mẹ cũng đã mãn nguyện rồi. Đẳng này nó...

- Mẹ không phải lo đâu... - Anh nhìn bà - Nó vốn quen được nuông chiều nên xử sự như thế thôi. Chúng ta muốn nó thay đổi thì phải biết kiên nhẫn chờ đợi. Trí Thanh không thể một sớm một chiều mà có thể thay đổi như ý chúng ta muốn được.

- Mẹ biết... - Bà lắc đầu - Nó trở nên một con người như thế là vì mẹ, vì lúc nào Trí Thanh cũng ở bên cạnh mẹ. Còn con thì khác, từ bé con đi theo cha, con đã được ông ấy dạy đủ điều. Mẹ không ngờ là ông ấy đã dạy con sự nhân nghĩa làm người tử mĩ kỹ càng như thế.

- Ba con vốn rất là người trọng nhân nghĩa mà. - Trọng Nghĩa mỉm cười - Mẹ hãy tha thứ cho ba đi.

- Mẹ vô cùng biết ơn ông ấy và cả Nhược Hồng mẹ con nữa... - Bà nức nở - Bây giờ mẹ vô cùng ân hận vì những việc mẹ đã làm. Mẹ cảm thấy xấu hổ với con và với mọi người.

- Mẹ nói vậy sao được. - Trọng Nghĩa khẽ lắc đầu - Hãy quên tất cả mọi quá khứ mà sống những giây phút hiện tại cho thật thoải mái hạnh phúc, mẹ nhé. Chắc chắn ở trên trời mẹ và ba con, cả hai đều mong muốn con phải yêu mẹ và sống hiếu thảo với mẹ thì họ mới hài lòng.

- Trọng Nghĩa... - Bà ôm siết anh vào lòng - Con đúng là một chàng trai ngoan. Con sẽ được hạnh phúc vì tấm lòng nhân nghĩa của con.

- Mẹ ...

Cùng với tiếng gọi, cánh cửa mạnh bật mở và Trí Thanh lao vào phòng. Bà Nhược Quế và Trọng Nghĩa cùng quay lại. Nhìn thấy cảnh bà Nhược Quế khóc trong tay Trọng Nghĩa, Trí Thanh hét lên:

- Mẹ còn có thể khóc trong tay anh ấy sao? Sao mẹ có thể tin một người giả nhân giả nghĩa như anh ta chứ?

- Con vừa nói gì? - Bà khẽ hỏi.

- Nói gì ư? - Anh nổi khùng chỉ tay vào mặt Trọng Nghĩa - Đồ giả nhân giả nghĩa.

Bà Nhược Quế lao tới con trai, bà thẳng tay tát thẳng vào mặt Trí Thanh, khiến anh ăn trọn cái tát tai nẩy lửa ấy, anh gào lên:

- Mẹ! Sao mẹ lại đối xử với con như vậy? Anh giơ tay xoa má - Chưa bao giờ mẹ đánh con, sao bây giờ mẹ lại...

- Con không được hỗn với anh trai con. - Bà trừng mắt - Mẹ cảnh cáo, nếu con còn hỗn với Trọng Nghĩa không những mẹ đánh con mà mẹ sẽ không coi con là con trai của mẹ nữa.

- Mẹ! Sao mẹ lại thế? - Trí Thanh bù lu bù loa - Anh ta thật đáng sợ, đã cướp cả mẹ nữa hay sao?

- Con không được nói bậy! - Bà quát lên - Đó là anh trai của con mà.

- Nếu là anh của con, sao lại cướp người yêu của con chứ?

Trọng Nghĩa nhìn Trí Thanh:

- Hãy nghe anh giải thích đã.

- Anh nghĩ tôi sẽ tin anh sao? - Trí Thanh cười gằn - Tôi sẽ không để cho anh và cô ta toại nguyện đâu.

- Em đã gặp Lam Trâm?

- Phải! - Trí Thanh lừ mắt - Anh giỏi thật đấy, cô ấy đã thẳng thừng từ chối tôi và nói là yêu anh. Sao anh có thể đối xử với tôi như thế chứ? Tôi là em của anh cơ mà.

- Trí Thanh à! - Trọng Nghĩa khẽ lắc đầu - Em đừng hiểu lầm. Cô ấy không hề biết em là em trai của anh và chính anh cũng không biết em quen biết và yêu cô ấy. Điều đó là sự thật, em phải nhìn nhận sự việc để đừng mắc sai lầm.

- Nhưng bây giờ anh biết rồi - Trí Thanh lắc đầu - Vậy thì anh không thể coi như là không biết được.

- Vậy thì em bảo anh phải làm sao? - Trọng Nghĩa nhìn em trai - Chuyện tình cảm, em có thể ép người ta làm theo ý mình được không?

- Anh có thể từ chối tình yêu của cô ấy vì em. - Trí Thanh khản khoản - Anh có làm được không?

- Được, anh sẽ làm. - Trọng Nghĩa gật đầu khẽ thờ dài - Nhưng em có dám chắc anh chia tay với Lam Trâm, cô ấy sẽ đến với em không?

- Anh... - Trí Thanh nhìn anh với đôi mắt nghi ngờ - Chẳng phải vì anh mà cô ta bỏ em sao? Nếu không có anh ở giữa em và cô ấy, thì có gì ngăn cản cô ta đến với em đâu.

- Sao em nông nổi thế? - Trọng Nghĩa nhăn mặt - Em không hiểu gì cả. Sao em lại có thể nghĩ rằng anh là nguyên nhân để cô ấy chia tay với em.

- Không phải thế thì là sao? - Trí Thanh gờ chiéc nhăn ra - Nếu anh không xuất hiện thì em và cô ta đã cưới nhau rồi.

- Sao em có suy nghĩ đơn điệu như thế? - Trọng Nghĩa chau mày - Chỉ có em là tưởng như thế thôi. Em và cô ấy khác xa như thế? Cô ấy sẽ nhận ra sự khác biệt giữa em và cô ấy, chuyện chia tay của em và cô ấy chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

- Em không tin những gì anh vừa nói.

Trọng Nghĩa nhìn em trai, khẽ lắc đầu:

- Em hãy nhìn gương của ba mẹ thì em sẽ thấy rõ thôi, tình yêu không thể chỉ ở một phía, nghĩa là một người muốn là được mà là của cả hai người. Tình yêu là chia sẻ, là thông cảm, là hiểu nhau và sẵn sàng hy sinh cho nhau, em biết không?

- Nhưng em không thể mất cô ấy. Nếu không có cô ấy thì em biết sống làm sao? Em nhất định phải có cô ấy.

Trọng Nghĩa rơi người xuống ghế, khẽ lắc đầu rên rì:

- Lam Trâm đâu phải món đồ chơi có tiền là mua được đâu mà em nhất định có là phải có. Cô ấy là một con người có cảm giác, có suy nghĩ, em biết không?

- Chính vì cô ấy là người có cảm giác, có suy nghĩ nên em đã yêu cô ấy.

- Em nói yêu cô ấy, nhưng em có nghĩ cho cô ấy không? Em không hề có một chút hiểu biết gì về Lam Trâm mà em nói em yêu cô ấy sao? Chả trách cô ấy nói với anh, một người không cảm nhận được người yêu mình muốn gì mà một hai cứ đòi bắt người khác phải làm theo ý mình, thì làm sao mà có thể nói đó là yêu được. Thật tiếc cho em. Vậy mà em dám khẳng định là em yêu cô ấy sao?

- Anh nói thế là sao? - Trí Thanh trợn mắt nhìn anh trai - Sao anh lại nói là em không hiểu cô ấy, chẳng lẽ chỉ có anh mới là người hiểu cô ấy thôi sao?

Trọng Nghĩa nhìn em trai:

- Nếu em hiểu cô ấy, thì em phải biết giờ này Lam Trâm đã rời khỏi công ty rồi. Chắc chắn là trên bàn của anh đã có lá đơn từ chức của cô ấy.

- Anh nói thế là sao? - Trí Thanh bật cười - Cô ta từ chức một chức trợ lý quèn để bước lên một chức cao lớn thì có gì là lạ.

- Trí Thanh! - Anh trừng mắt nhìn em trai - Em mà buông những lời như thế để nói về Lam Trâm thì anh nghĩ Lam Trâm bỏ em là điều tất nhiên rồi. Em không xứng với cô ấy.

- Còn anh thì xứng sao? - Trí Thanh mĩa mai - Cô ta giao quyết, còn anh thì quá dễ dàng tin lời cô ta. Em thì không tin dễ dàng như thế đâu.

Trọng Nghĩa lắc đầu nhìn Trí Thanh:

- Em hết thuốc chữa rồi. Thế mà em bảo em yêu cô ấy, yêu mà em dám buông lời nhục mạ người ta như thế?

- Em không nhục mạ cô ấy, mà là em nói lên sự thật. Cô ta cũng giống như tất cả các cô gái khác, tất cả chỉ có một tham vọng là quyền và tiền.

- Em nghĩ ai cũng có những suy nghĩ nhỏ nhen như em hay sao?

- Vậy anh nghĩ cô ta ngoại lệ sao?

- Lam Trầm không phải loại người đó. Khi em chưa rõ mọi chuyện thì đừng nói càn đề sau này khỏi phải hối hận.

- Em chẳng có gì phải hối hận cả.

- Trí Thanh à! anh thật sự thất vọng về em. Em có còn là em không?

- Chuyện rõ như ban ngày như thế anh cứ một mực bênh cô ta, anh yêu cô ta đến độ không biết mình đã bị cô ta lừa như chính em đã bị lừa.

- Lam Trầm không phải là loại người như thế! - Trọng Nghĩa quát lên - Em sẽ phải hối hận vì những gì em đã nói.

- Anh mới là người đáng phải hối hận vì đã tin cô ta một cách mù quáng.

Bà Nhược Quế nhìn cả hai:

- Mẹ thấy hai đứa cãi như thế đủ rồi đấy. Thật ra, mẹ cũng đồng ý với Trọng Nghĩa là Lam Trầm không phải là loại người như Trí Thanh nghĩ. Nhưng cả hai muốn biết rõ thì hãy chờ đợi thời gian sẽ trả lời ngay thôi. Bây giờ hai đứa cứ cãi nhau thì được giải quyết được cái gì chứ? Hai đứa con có thôi đi không? Chỉ vì một đứa con gái mà anh em chúng mày cắn xé lẫn nhau sao?

Trọng Nghĩa nhìn bà Nhược Quế:

- Con chỉ muốn nói phải quấy cho em con biết thôi. Mẹ thử nghĩ coi, Lam Trầm là người đầy lòng tự trọng, cô ấy ra đi trong lúc này là khó cho con. Nhưng con không thể ngăn cô ấy lại. Thế mà Trí Thanh lại nói những lời khó nghe như thế, thử hỏi nếu là con mẹ có đau lòng không?

- Cô ấy đi đâu? Bà nhìn Trọng Nghĩa - Con nói mau xem, cô ấy đã đi đâu chứ?

- Mẹ đừng nghe anh Hai nói! - Trí Thanh gào lên - Bây giờ làm sao mà cô ta có thể rời khỏi công ty.

Bà Nhược Quế trừng mắt cảnh cáo nhìn Trí Thanh, rồi quay sang Trọng Nghĩa, bà thúc giục:

- Con mau nói đi và đừng để ý đến lời Trí Thanh nói. Thật ra Lam Trâm đã đi đâu?

- Công ty có cử một số người đi Ý để tu nghiệp - Anh nhìn mẹ - Quốc Nam trưởng phòng nhân sự đã làm giấy tờ cho cô ấy đi mà con không hề biết. Sáng nay con mới được biết.

- Tại sao? - Bà nhìn con trai - Con là Tổng giám đốc cơ mà...

- Vâng, nhưng đó là cô ấy yêu cầu. Nếu không cô ấy sẽ từ chức và nghỉ việc luôn. Quốc Nam đành phải làm theo ý cô ấy.

- Con có muốn giữ cô ấy lại không? Bà hỏi Trọng Nghĩa - Con hãy nói thật đi!

- Mẹ... - Trọng Nghĩa khẽ lắc đầu.

- Tại sao? - Bà chau mày - Tại sao con lại không giữ cô ấy lại, chẳng phải là con rất yêu cô ấy sao?

- Vâng, đúng là con rất yêu cô ấy. - Anh gật nhanh - Chính vì rất yêu cô ấy nên con mới để cho cô ấy đi.

- ...

- Còn tại sao thì mẹ rõ hơn con... - Anh khẽ lắc đầu - Con không muốn Lam Trâm khó xử khi phải đối mặt với hai anh em con.

Bà Nhược Quế gật đầu:

- Con đúng là người thấu tình đạt lý, mà cô gái này cũng giữ được lễ nghĩa vẹn toàn. Mẹ mong con và cô ấy sẽ tìm được hạnh phúc cho mình.

Trí Thanh nhìn Trọng Nghĩa:

- Anh không muốn giữ cô ấy lại thì hãy để cho em giữ cô ấy lại.

- Con điên sao? - Bà nhìn Trí Thanh - Con chẳng biết một chút lý lẽ gì cả. Người có thể giữ được cô ấy ở lại chỉ có anh con mà thôi.

- Tại sao? - Trí Thanh khua tay - Mà con cũng chẳng cần biết tại sao cả, hãy cho con biết cô ấy đang ở đâu là con sẽ có cách giữ cô ấy lại.

- Bây giờ có muốn giữ cô ấy lại e rằng cũng không thể được nữa rồi. - Trọng Nghĩa nhìn em trai - Em có biết là Lam Trâm đang ở đâu không?

- Ở đâu? - Trí Thanh ngân ra.

- Trên máy bay. - Trọng Nghĩa đưa tay xem đồng hồ - Cô ấy đã bay được bốn tiếng rồi. Em có muốn gặp cũng không có cơ hội gặp đâu.

Trí Thanh rớt người xuống ghế, hoảng hốt nhìn Trọng Nghĩa:

- Anh không lừa em đấy chứ?

- Để làm gì? - Anh khẽ thở dài - Có lẽ người mà em quan tâm bây giờ không phải là Lam Trâm mà là Uyên Lan.

- Uyên Lan làm sao?

Cả bà Nhược Quế và Trí Thanh đều bật miệng hỏi. Trọng Nghĩa khẽ trả lời:

- Cô ấy đang mang trong người giọt máu của dòng họ Dương, mẹ sắp có cháu nội để bông rồi.

- Thật sao? - Bà Nhược Quế mừng rỡ - Có chính xác không?

Trọng Nghĩa gật nhẹ:

- Chính cô ấy đã nói với con.

- Vậy thì mau đi đón Uyên Lan về.

- Không được - Trí Thanh phản đối - Con không bao giờ chấp nhận cô ta.

- Con không chấp nhận nhưng ta chấp nhận, con không đón thì ta sẽ đón.

Trọng Nghĩa khẽ lắc đầu:

- Mẹ có muốn đón thì cũng không còn kịp nữa, vì Uyên Lan cũng rời khỏi đây rồi.

- Uyên Lan đi đâu?

- Cô ấy đi đâu đó cho khuây khỏa.

- Liệu nó có đi luôn không?

- Mẹ yên tâm đi, cô ấy sẽ trở về. Nếu Trí Thanh không chấp nhận Uyên Lan thì con cũng đã nhận cô ấy là em gái của con rồi, con hứa sẽ chăm sóc mẹ con cô ấy.

- Thế thì tốt... Mẹ cảm ơn con.

Trí Thanh nhìn cả hai, hét lớn:

- Dù mọi người có nói bất cứ điều gì, hay thật sự đưa bé trong bụng Uyên Lan có là con của con đi nữa, thì con cũng không bao giờ cưới cô ta đâu.

Dứt lời, Trí Thanh ùng ùng bỏ đi, Trọng Nghĩa nhìn theo em trai, khẽ lắc đầu trầm nghĩ: Một đứa em trai không hề có trách nhiệm với những việc mình làm thì anh phải làm sao?

Trọng Nghĩa thấy lòng nặng trĩu. Chưa bao giờ anh cảm thấy đau lòng như lúc này. Người yêu ngay ở tầm tay nhưng không thể nào giữ lại được, anh biết Lam Trâm sẽ rời xa anh vì Trí Thanh. Anh không trách nàng, cũng không giận nàng. Lam Trâm làm như vậy là đúng, anh không giữ nàng lại là vì anh tôn trọng mọi quyết định của nàng.

Trọng Nghĩa nén tiếng thở dài. Tất cả chỉ còn là thời gian, anh nhất định sẽ chờ Lam Trâm trở về. Nhưng bao giờ thì anh không thể biết được, có thể một năm, hai năm, mười năm hay hai mươi năm. Anh nhất định sẽ chờ, chỉ thầm mong rằng là mình đừng quá già khi gặp lại Lam Trâm.

Uyên Lan dừng lại trước cổng biệt thự nhà họ Dương, nàng đưa mắt nhìn quanh, chột mím cười. Đã lâu, nàng xa nơi này, hình như mọi cảnh vật quanh đây vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Đôi mắt nàng nhìn xa thăm thẳm, quá nhiều chuyện đã xảy ra ở nơi đây, nàng chẳng hề muốn trở lại nơi này. Nhưng nàng lại không thể không trở lại.

- Mẹ ơi! Tới nơi rồi hả mẹ?

Giật mình bởi tiếng con trai gọi, Uyên Lan quay lại mím cười. Vuốt má cậu bé, Uyên Lan dịu dàng:

- Ủ, tới nơi rồi con trai cưng của mẹ. Con có biết nhà này là của ai không?

Thằng bé đưa mắt nhìn theo tay mẹ chỉ, nó nheo nheo mắt tròn môi:

- Mẹ ơi! Sao mà nhà to thế? To quá mẹ ơi. Có phải là nhà của bà nội con không?

Uyển Lan mỉm cười gật nhẹ:

- Ừ, đúng rồi. Con có thích không?

- Thích! - Đôi mắt thơ ngây của Vọng Đức mở to, hỏi lớn - Con sẽ gặp ba con ở đó chứ?

- Dĩ nhiên rồi. - Uyển Lan gật nhẹ - Để xem con có nhận ra ba của con không?

- Thế còn bà nội... - Vọng Đức thắc mắc - Con cũng gặp bà nội ở đó chứ?

- Đúng rồi! Nhà bà nội thì con phải gặp bà nội ở đó chứ? Con có muốn gặp bà nội không? Bà nội rất mong nhớ con.

- Thế nội có mong nhớ mẹ không?

- Có chứ. Nếu nhớ con thì chắc chắn sẽ nhớ mẹ thôi. Nào, mẹ con ta cùng xuống nào.

Uyển Lan mở cửa xe bước xuống. Vọng Đức đu theo mẹ bước xuống theo. Ngay lúc đó một chiếc xe tới và rẽ ngay vào cổng. Nghe tiếng xe đột ngột, cậu bé hoảng sợ ôm chặt lấy mẹ. Uyển Lan ôm con né sang một bên đưa mắt nhìn theo chiếc xe. Xe không chạy thẳng vào mà dừng lại ngay ngoài cổng. Người trong xe mở cửa bước xuống.

Uyển Lan đã kéo con đứng thẳng lên và phui lại quần áo cho con. Tiếng người đàn ông khẽ hỏi:

- Cô và cháu không sao chứ?

Uyển Lan ngẩng lên, một chút sững sờ khi thấy người đứng trước mặt nàng là Trí Thanh. Trí Thanh cũng ngạc nhiên bất ngờ không kém, anh cũng không tin mình có thể gặp lại Uyển Lan như thế này. Cứ thế, cả hai đứng nhìn nhau không nói được lên lời.

Vọng Đức đột ngột lên tiếng hỏi:

- Mẹ ơi. Có phải ba con đây không?

Cả hai giật mình quay lại nhìn cậu bé. Còn cậu bé cũng ngược lên nhìn hai người. Trí Thanh không thể tin được, thằng bé giống anh như hai giọt nước không thể lẫn lộn. Phán xạ tự nhiên anh cúi xuống ôm cậu bé, một cảm giác là lạ bao trùm lấy anh, anh không thể diễn tả được.

- Ba... - Cậu bé gọi và ôm chặt lấy anh.

Anh cũng ôm lấy cậu bé, nó áp đầu vào ngực anh cảm giác ấm áp đến lạ lùng. Trí Thanh khẽ hỏi bên tai nó:

- Con tên gì?

- Con tên Vọng Đức. - Nó đáp lại anh và ngoái ra nắm lấy tay Uyên Lan - Con đã nhận được ba rồi nhá. Mẹ thua rồi.

Uyên Lan vuốt má con trai:

- Con giỏi lắm. Nào, rời khỏi ba và xuống với mẹ đi. Mau lên nào con trai cưng!

Thằng bé lắc đầu nhõng nhõng:

- Con muốn ba ẵm con cơ. Đã bao giờ con được ba ẵm thế này đâu. Mẹ để ba ẵm con một chút.

- Nhưng con nặng thế làm sao ba ẵm nổi con chứ? Xuống đây mau, con cưng của mẹ!

- Không, con không xuống! - Nó lắc đầu - Ba ẵm con vô nhà nghe ba.

- Uyên Lan à! Đề cho anh ẵm con vào nhà. - Trí Thanh nhìn Uyên Lan - Thằng bé thích thế, em cho phép anh chứ?

Uyên Lan gật nhẹ:

- Cũng được, chỉ sợ phiền cho anh thôi.

Uyên Lan đưa mắt nhìn vào xe:

- Anh không nên để bạn gái ngồi trong xe mãi như thế! Có cần em giải thích giùm.

- Trợ lý của anh, em đừng bận tâm. - Anh chột nheo mắt - Em đừng để con trai anh đánh giá không tốt về anh chứ?

- Ba không phải lo. - Vọng Đức chột lên tiếng - Lúc nào mẹ cũng ca ngợi ba và khen ba hết lời. Mẹ nói với con lúc nào ba rảnh sẽ đến thăm con, nhưng con đợi hoài không thấy nên năn nỉ mẹ đưa con về thăm ba nè. Ba bận lắm hả ba?

- Ủ, ba bận lắm. - Anh nhìn Uyên Lan - Ba xin lỗi con trai nhé.

- Được ba bông ẵm như thế này, con vui lắm. - Thằng bé hôn lên má anh - Sau này về nhà nhất định con sẽ khoe với chúng bạn là con có ba rồi.

Trí Thanh bỗng siết chặt cậu bé vào lòng khi nghe nó nói những lời như thế. Anh vỗ về khẽ hỏi:

- Con có muốn về ở với ba không?

Cả mẹ con nữa chứ?

- Ủ, dĩ nhiên là phải có cả mẹ rồi. - Anh thì thâm vào tai nó - Con về ở với ba nhé?

- Vậy thì thích quá! - Nó vỗ tay reo lên sung sướng - Thế là con có cả ba cả mẹ ở chung rồi.

Cả hai chột nhìn nhau, câu nói của trẻ thơ khiến cho hai phải suy nghĩ. Thật ra, lần này nàng về đây là cũng vì chuyện này. Vọng Đức đã đủ khôn để hỏi về ba, về gia đình, về những gì liên quan đến nó. Nó muốn sống giống như những đứa trẻ khác: có cha, có mẹ, có anh em họ hàng. Nàng đã dối con nhiều lần. Nhưng nói dối không phải là giải pháp ổn thỏa. Nàng thấy mình cần phải ngồi lại để nói chuyện với Trí Thanh, nên nàng đã trở về đây. Và lại, hôm nay cũng là sinh nhật của bà Nhược Quế, nàng cần đưa con về để chào bà, để cho bà thấy mặt cháu nội.

- Anh Thanh. Tiếng cô gái thò đầu ra cửa xe gọi - Anh để em ngồi như thế này cho đến bao giờ nữa đây?

- Cô tự xuống mà vào đi! - Anh bế cậu bé trên tay đi vào cổng - Hay ở đó chờ, tôi cho tài xế ra đưa cô vào.

Uyên Lan níu tay anh:

- Anh đưa con em bé cho. Anh mau đưa cô ta vào đi.

- Em cứ kệ cô ta đi! - Anh lắc đầu - Anh phải đưa con vào chào mẹ đã.

Uyên Lan chột mỉm cười. Nhìn Trí Thanh quẩn quýt bên con trai nàng, nàng thấy mình quyết định để cho con đến nhận bà nội, cha và gia đình Trí Thanh là đúng.

Cả hai bước lên thêm để vào nhà, thì xe của Trọng Nghĩa cũng vào sát thêm, họ cùng quay ra. Trọng Nghĩa giơ tay vẫy và ra khỏi xe. Trí Thanh chỉ cho cậu bé:

- Con chào bác đi!

Vọng Đức vòng tay ngoài người ra chào Trọng Nghĩa. Anh với tay vuốt má thằng bé rồi nhìn Uyên Lan:

- Tốt lắm! Cuối cùng rồi thì em cũng đã chịu về. Trông cả ba như một gia đình hạnh phúc. À, mẹ đâu rồi?

Chắc là ở trong nhà. - Trí Thanh mỉm cười - Em cũng vừa về tới đây, chưa vào nhà.

Cả bốn người cùng tiến vào nhà. Trọng Nghĩa gọi lớn:

- Mẹ ơi! Mẹ đâu rồi? Mẹ ra mà đón cục cưng của mẹ đã về nè.

- Thưa cậu... - Tiếng bà quản gia.

- Có chuyện gì thế? - Anh khẽ hỏi - Mẹ tôi đâu, sao tôi không thấy mẹ tôi thế?

- Bà vừa ra ngoài... - Bà quản gia đáp nhỏ - Bà dặn đi có chút việc sẽ về ngay thôi. Tôi có thể dọn bàn ngay chứ?

- Thôi, chờ mẹ tôi về đã. Có lẽ anh em chúng tôi đi tắm ra là vừa.

- Vâng. Vậy tùy cậu chủ.

- Mẹ đi đâu nhỉ? - Trí Thanh nhìn anh trai - Anh nghĩ mẹ đi đâu chứ?

- Em đi mà hỏi mẹ. - Anh bước về phòng, chợt quay lại dặn - Bà Hai ơi! Chuẩn bị phòng cho cô và cậu chủ nhỏ nhé!

- Dạ, thưa cậu.

Trọng Nghĩa nhìn Uyên Lan:

- Mệt thì em có thể đưa con lên phòng nghỉ nhé! Bà Hai sẽ đưa mẹ con em lên phòng. Em cứ đi theo bà ấy là được.

- Dạ được rồi, cứ để cho em tự nhiên.

- Ừ thôi, anh đi tắm đây. Xem ra Trí Thanh bị cậu con trai nắm rịt lại rồi. Thằng bé xem chừng như muốn cuốn chặt lấy ba nó không chịu rời rời.

Nghe Trọng Nghĩa nói thế, Uyển Lan quay lại nhìn. Đúng là Trí Thanh và Vọng Đức quần quýt bên nhau chẳng chịu rời. Uyển Lan chợt mỉm cười, tình phụ tử như sợi dây vô hình cột họ lại với nhau, dù họ chỉ mới gặp lần đầu.

Lam Trầm và bà Nhược Quế xuống xe cùng bước vào nhà. Bà nhìn nàng:

- Cám ơn cháu đã nể mặt bác đến đây.

Lam Trầm mỉm cười:

- Sao bác lại nói thế, cháu tốn thọ mất.

Bà nắm tay nàng:

- Ta vào thôi! Đây có lẽ là món quà lớn mà ta dành cho con trai lớn của ta.

Lam Trầm đỏ mặt:

- Cháu sợ anh ấy đã quên cháu mất rồi.

- Làm sao nó có thể quên được cháu. - Bà khẽ lắc đầu - Hôm nay bác còn hai người khách quý nữa. Có lẽ họ đến rồi và đang ở trong nhà. Chúng ta vào đi!

Trọng Nghĩa bước từ cầu thang xuống. Anh đang định lên tiếng hỏi là mẹ anh đã về chưa, chợt bỗng sững người khi nhìn thấy Lam Trầm sánh đôi với mẹ anh bước vào nhà.

Trọng Nghĩa khẽ lắc đầu xem anh có đang mơ hay không? Nhưng khi biết chắc là Lam Trầm, anh dang rộng vòng tay lao thẳng đến bên Lam Trầm, nàng cũng lao về phía anh với cả niềm yêu thương.

Bà Nhược Quế mỉm cười hạnh phúc. Đây là món nợ mà bà phải trả cho Trọng Nghĩa. Bà mỉm cười khi thấy hai trẻ ngượng ngập ôm lấy nhau không giấu giếm vẻ nhớ nhung. Bà thật sự thấy mình đang hạnh phúc. Bữa tiệc sinh nhật của bà hôm nay thật ý nghĩa, khi mọi người quây quần bên mâm cơm. Niềm vui lớn hơn nữa của bà, là đã đưa hai cô gái của hai đứa con trai về bên chúng nó. Cứ nhìn thấy chúng nó âu yếm nhau là bà không cảm được nước mắt.

- Bác ơi! Cháu về đây!

Trọng Nghĩa nắm lấy tay nàng:

- Em không thể ở lại thêm chút nữa sao? Chúng ta đã nói chuyện gì đâu?

- Khuya rồi mà anh, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau mà. Em phải về thôi.

- Vậy để anh tiễn em nhé, được không?

- Thôi được. - Lam Trầm mỉm cười - Chuyện này em không thể từ chối.

Trọng Nghĩa và Lam Trầm cùng đứng dậy rời bàn tiệc.

Trí Thanh lên tiếng:

- Con xin phép mẹ, Uyên Lan đã chịu về ở với con, nên con xin mẹ cho chúng con cưới nhau, mong mẹ và anh Hai chấp nhận.

- Mẹ đồng ý. - Bà cười rạng rỡ - Càng sớm càng tốt con nhé.

- Thế còn con... - Trọng Nghĩa lên tiếng - Con cũng muốn cưới gấp, được không mẹ?

- Mẹ hoan nghênh hai chân, hai tay luôn.

Lam Trầm đỏ mặt cúi vào lưng anh. Hạnh phúc đến quá bất ngờ, nàng không sao hiểu được. Khi trải dài những bước chân bên anh, nàng thấy con đường hình như ngắn hơn. Trên đường, Trọng Nghĩa hỏi Lam Trầm:

- Nếu mẹ không đón em đến đây, liệu em có đi tìm anh không?

- Em cũng không biết... - Nàng nhìn anh - Nhưng xa nhau như thế em thấy cũng tốt, vì như thế em hiểu rõ lòng em hơn. Nên gặp lại anh, em thấy không cần phải lường lự suy nghĩ nữa, khi em biết rõ người em yêu là anh, mà em không thể rời xa.

Đưa về đến cổng nhà Lam Trầm, Trọng Nghĩa khẽ xoay vai người yêu lại đối mặt với anh:

- Lam Trầm! Hãy hứa với anh đừng bao giờ xa anh nữa em nhé!

Nàng gật nhẹ. Trọng Nghĩa cúi xuống, anh đã hôn nàng, nụ hôn mà lâu ngày không gặp. Họ ngập tràn trong hạnh phúc yêu thương vì từ nay họ sẽ mãi thuộc về nhau mà không còn ai ngăn cản nữa.

Tình yêu của họ hình như bây giờ mới chín muồi.

HẾT